

frivillig Sag. Og dernæst er der jo ligeledes gjort opmærksom paa den anden store Forskjel, der ligger deri, at den Ene gaaer frem fra et videnskabeligt Standpunkt, staaer paa et vist Trin, som han efter sin hele Uddannelse slet ikke har kunnet undslaae sig for at stille sig paa, medens den Anden gaaer frem paa en hensynsløs Maade, uden at kunne beraabe sig paa Andet end en Indsigt, som han ikke har, men som han tiltroer sig; at den Ene har offret sig til sit Kald efter en lang og kostbar Forberedelse, der gjør, at man maa troe, at han tilfulde erkjender alle de Forpligtelser, det paalægger ham, medens for den Anden — man kan jo beraabe sig paa Exempler nok fra vore Kvakksalvere — ethvert Studium ligger aldeles fjernt, navnlig da for Saadanne, som aldeles udannede have givet sig til at øve Kvakksalveri. Jeg kan ikke Andet end gjentage, at, hvad der gjør mig det betænkeligt i det Hele at slutte mig til Loven, er, at denne Lov er bygget paa Betragtninger, der finde et Standpunkt i den ringe Agtelse for Kundskab, som man enten med eller uden sit Vidende bidrager til at forplante i Folket. Hvorlænge er det siden, at vi, naar vi vilde synes ret liberale, sagde: Kundskab er Magt, hvad dengang blev applauderet fra alle Sider, medens det nu hedder, at Kundskab er Intet, ialtfald som oftest til Skade, og om man ikke siger det, saa tænker man det, eller om man ikke tænker det, saa handler man derefter uden at tænke.

Paa Lovens Enkeltheder skal jeg ikke gaae ind, idetmindste ikke nu. Jeg vil kun sige, at jeg i det Hele slutter mig til dem, som have anseet §§ 1 og 2 for aldeles overflødige, og at jeg maa give dem fuldkommen Ret, der mæne, at en saadan Mellemting mellem den egentlige Kvakksalver, den, som paa egen Regning og Risiko driver Lægehaandtering, og den, der har erhvervet sig en Erkjendelse af at have studeret og skaffet sig Kundskaber, en saadan Mellemting mellem den blotte Routine og Studium er en Uting, som vil skade mere, end den vil gavne, og som i enhver Henseende maa ansees for forkastelig.

Ploug: Jeg troer ikke, at de Dtringer, jeg før tillod mig at bruge, vare saa uheldige,

at de kunde give Anledning til de Misforstaaelser, som de have været Gjenstand for, men i alt Fald troer jeg, at den Gjendrivelse, de sandt af den meget ærede 1ste Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Madvig), heller ikke var klar. I sin Bestræbelse for at forklare Tingene gjorde det ærede Medlem den endnu mere uklar, end den iforveien var, medens jeg gjerne skal indrømme, at han ikke spidsede sin Modstanders Ord saaledes til, som den sidste ærede Taler, hvad man jo overhovedet er tilbøielig til, da det er bekvemtest at gjendrive det, man selv har lavet til. Det følger jo af sig selv, at Ingen kan have tænkt paa at paalægge Nogen noget Ansvar for Udøvelsen af Lægevirkksomhed, uden at der er begaaet en høi Grad af Letfindighed. Naar nu det ærede Medlem sagde: Lægen handler i Tillid til sin Kundskab, Kvakksalveren eller den uautoriserede Læge handler letfindig, saa kan jeg paa en vis Maade være ganske enig med ham i, at i Reglen vil det være Tilfældet, men ligesaa vist kan der findes en examineret Læge, der handler i fuldkommen god og sikker Tro til sin Kundskab, som der paa den anden Side kan findes en examineret Læge, der handler meget letfindigt. Der vil altsaa efter al Sandsynlighed, hvis dette Udkaft bliver til Lov, blive meget hyppigere Anvendelse for Straffebestemmelserne ligeoverfor Kvakksalverne eller ikke autoriserede Læger, det skal jeg villigt indrømme, men der kan ogsaa forekomme Tilfælde med autoriserede Læger, hvor der er vist en meget høi Grad af Letfindighed, og denne Letfindighed er meget mere usoforlig end den anden, for det Første fordi de paa Grund af deres Autorisation maa vække større Tillid hos Befolkningen, og for det Andet, fordi det er deres særlige Pligt ikke at handle letfindigt. Vil det ærede Medlem sige, at slige Tilfælde ikke forekomme, saa vil jeg blot erindre ham om et Tilfælde, der nylig er indtruffet med en Læge, som har handlet i Videnskabens Interesse, men dog har handlet letfindigt, idet han har forsøgt at indpøde Bryllshye paa sine egne Vørn. Der kan altsaa være Letfindighed paa begge Sider, om den end vil være hyppigere paa den ene Side, men foresalder den paa de examinerede Lægers Side, bliver den dobbelt strafværdig. — Det ærede Medlem